

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/784/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215200372
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2215200372.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci navrhovateľa: AB 1 B. V., reg. č.: 560 07 043, Amsterdam, Strawinskylaan č. 933, 1077XX, Holandské kráľovstvo, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47 234 679, adresa pre doručovanie: Teplická 7434/147, Piešťany, proti odporcovi: A. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. Y. XXXX/XX, D. Y., o zaplatenie 591,20 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 11C/31/2015-47 zo dňa 12.03.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd prvým odsekom výroku žalobu zamietol a druhým odsekom výroku rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne citáciou ust. § 2, § 4 ods. 1, ods. 2 písm. g) a písm. i), ods. 3, § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Vecne argumentoval tým, že Úverová zmluva zo dňa 19.05.2009 uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení a neriadi sa režimom Obchodného zákonníka. Súd zistil, že Úverová zmluva zo dňa 19.05.2009 je v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. g) a i) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahuje všetky náležitosti vyžadované citovaným ustanovením, t.j. konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je totiž uvedená mesačná splátka sumou 52,95 Eur a je tam uvedený počet splátok 72 s termínom splatnosti prvej splátky dňa 19.06.2009 a nasledujúcich splátok vždy 19. deň v kalendárnom mesiaci, avšak z uvedeného nevyplýva, aká je výška splátok istiny, aká je výška splátok úrokov a aká je výška splátok ďalších poplatkov. Home Credit, a.s. totiž do úverovej zmluvy uviedla celkovú splátku, z ktorej nie je možné zistiť jednotlivé zložky. V Úverových zmluvných podmienkach, v § 1 Hlavy 5 Podmienky splácania úveru, je uvedené, že v jednotlivých splátkach je zahrnutá príslušná časť úverovej istiny, poplatok za vedenie úverového účtu, úroky a prípadná úhrada za poistenie (ďalej iba „splátka“) a poplatok za možnosť zmeny splátky, ak z údajov v Úverovej zmluve nevyplýva inak. Z uvedeného nevyplýva výška jednotlivých zložiek mesačnej splátky a priemerný spotrebiteľ nemá možnosť si uvedenú výšku ani vypočítať. Vymedzenie úrokov spôsobom uvedeným v Úverových zmluvných podmienkach je neurčité a nezrozumiteľné, spotrebiteľ v čase uzatvárania zmluvy ani v priebehu trvania zmluvného vzťahu nemal vedomosť o tom z akých položiek, v akej výške pozostáva navýšenie úveru. Súd považoval neuvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov za neprijateľnú

podmienku, ako kto má na mysli ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Navyše súd poukazuje na ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2, okrem iných aj písm. g), a i) a to konečnú splatnosť a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na konkrétne chýbajúce údaje v úverovej zmluve, o tom kedy nastane konečná splatnosť, ako aj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a tiež vzhľadom na to, že žalovaný úver čerpal, súd zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatretú medzi účastníkmi konania považoval za platnú, avšak poskytnutý úver považoval podľa citovaného ustanovenia § 4 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z uvedeného a zo skutočnosti, že Home Credit, a.s. poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,- Eur a žalovaný uhradil žalobcovi spolu sumu 2.981,09 Eur. To znamená, že žalovaný oproti úhrade vo výške 2.000,- Eur zaplatil 2.981,09 Eur, rozdiel je 981,09 Eur. Dohodnuté poisťné je 208,02 Eur a je tiež uhradené. Súd dospel k záveru, že žalovaný bezúročný a bezpoplatkový úver uhradil a že žaloba je nedôvodná. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Vo veci mal plný úspech žalovaný. Keďže mu žiadne trovy nevznikli, nemal mu súd čo priznať. Žalobca vo veci úspešný nebol.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne ho zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie, uplatniac si náhradu trov konania. Ako odvolací dôvod uviedol, že súd prvého stupňa v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. dospel na základe vykonaných dôkazov k neprávny skutkovým zisteniam a v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v zmysle § 221 ods. 1 O.s.p. v konaní došlo k vadám. Poukázal na to, že v predmetnej úverovej zmluve bola dohodnutá konečná splatnosť úveru, ktorá bola odporcovi zrejme z údajov o počte a termíne splátok úveru, ako aj z údaju o lehote splatnosti 72 mesiacov, ako aj z ďalšieho textu zmluvy, pričom takúto argumentáciu prijal napr. Okresný súd Brezno v konaní sp. zn. 4C/40/2014. Predmetná zmluva má aj náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď v zmluve je uvedená výška splátky 52,05 Eur, počet splátok 72, ako aj termín splátok, pričom v jednotlivých splátkach je započítaná istina, úrok a iné poplatky, pričom výšku úroku klient zistí z úverových zmluvných podmienok v Hlave 5 § 1. Podľa odvolateľa rozsudok súdu prvého stupňa nie je dostatočne, jasne a presvedčivo odôvodnený v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., poukazujúc na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Najvyššieho súdu SR, ide o porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v celom rozsahu vecne správny.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k neprávny skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 122 až § 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom konanie súdu prvého stupňa netrpelo žiadnymi takými vadami, ktoré by mali za následok neprávne rozhodnutie vo veci.

Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Keďže prvostupňový súd napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd s týmto odôvodnením súd v prevažnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

Z obsahu spisu, a to z Úverovej zmluvy č. 3905057320, ktorej súčasťou sú Úverové zmluvné podmienky, uzavretej dňa 19.05.2009, vyplýva, že Home Credit, a.s. poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,- Eur, ktorý mal žalovaný splatiť v 72 mesačných splátkach po 52,05 Eur s poisťným s termínom splatnosti prvej splátky dňa 19.06.2009 a nasledujúcich splátok vždy 19. deň v kalendárnom mesiaci, pričom celková čiastka splatná spotrebiteľom nie je uvedená, ročná úroková sadzba 18,76%, ročná percentuálna miera nákladov 20,70% a priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov 17,91%. Poplatok za vedenie účtu (zahnutý v splátke) predstavuje sumu 1,63 Eur mesačne a úhrada za poistenie 3,67 Eur (7,14% z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia); konečná splatnosť: 72 mesiacov. Zo splátkového kalendára pripojeného k Úverovej zmluve vyplýva, že žalovaný v mesačných splátkach od 30.06.2009 do 18.02.2014 a po zosplatnení dňom 26.02.2014 v dňoch 18.03.2014, 18.07.2014 a 18.09.2014 uhradil celkovo sumu 2.981,09 Eur pri poskytnutom úvere vo výške 2.000,- Eur. Ďalej zo splátkového kalendára vyplýva, že k 26.02.2014 došlo k zosplatneniu. Dňa 06.01.2015 došlo k dopočtu. Rekapitulácia dlhu na istine predstavuje 0,- Eur, zosplatnená istina 590,15 Eur, úrok 1,05 Eur, úrok z omeškania 43,56 Eur, dlh spolu 634,76 Eur.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

V zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (ods. 3 veta druhá).

Ustanovenie § 4 zákona 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch stanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a taxatívne stanovuje, aké náležitosti musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Absencia niektorých týchto náležitostí nespôsobuje neplatnosť predmetnej zmluvy, ak už bol poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo ak bol dodaný tovar alebo poskytnutá služba, a to z dôvodu ochrany spotrebiteľa. Sankcia neplatnosti by totiž neprimerane tvrdo dopadala na spotrebiteľa, ktorý by tým stratil výhodu splátok, a mohol by sa tak dostať do ťažko riešiteľnej situácie, pretože spravidla finančné prostriedky z úveru už použil a nemá možnosť ich bezprostredne splatiť v celej výške.

Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy namiesto sankcie neplatnosti zmluvy sankcionoval veriteľa tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (ods. 3 veta druhá).

Jednou z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj konečná splatnosť spotrebiteľského úveru (§ 4 ods. 2 písm. g)), ako aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i)). Zákomom stanovené presné členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo.

Súd prvého stupňa preto správne pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a dospel k správneému záveru, že predmetná zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) a i) zákona, preto v zmysle § 4 ods. 3 zákona poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Posúdiac vyššie citované ustanovenia zmluvy za použitia výkladu v zmysle cit. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa cit. § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako prvostupňový, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom predpísanú náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) citovaného zákona a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. V texte zmluvy nie je obsiahnutý žiaden údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) citovaného zákona. Odvolací súd uzatvára, že s poukazom na znenie týchto ustanovení nepostačuje a nie je rozhodujúce, že z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere by bolo možné dátum konečnej splatnosti vypočítať, keďže zákonodarca v citovanom ustanovení výslovne vyžaduje, aby zmluva obsahovala konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, čo v danom prípade splnené nebolo. V zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nutne uvedený iba konkrétny dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď konečná splatnosť môže byť v zmluve určená i iným spôsobom ako uvedením dátumu, avšak takým, ktorým je nesporne a jednoznačne určiteľný - vypočítateľný dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky. V predmetnej zmluve ale údaj o konečnej splatnosti úveru nie je uvedený žiadnym spôsobom.

Súd prvého stupňa správne skonštatoval, že zmluva neobsahovala ani rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky (§ 4 ods. 2 písm. i) zákona). Nerozčlenenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky nemôže byť považované za splnenie povinnosti, ktorá *expressis verbis* vyplývala z vyššie cit. ust. zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákomom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo. Analyzujúc túto náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom je potrebné dospieť k záveru, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana tohto, z povahy veci slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad cit. ustanovenia, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodit', aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť).

Na práve uvedené treba usudzovať predovšetkým preto, že vyššie spomínanému záujmu na čo najväčšej prehľadnosti dojednaní pre spotrebiteľa doslova odporujú formulácie, vyžadujúce od spotrebiteľa uvažovať s matematickými operáciami a navyše za použitia viacerých pojmov, nezriedka „roztrúsených“ v rôznych častiach listín spotrebiteľovi predkladaných (ale aj nepredkladaných) na podpis, v ktorých sa tak logicky možno „stratiť“.

Keďže potom s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, v zmysle citovaného ust. § 4 ods. 2 písm. g) a i) v spojení s § 4 ods. 3 veta druhá Zákona o spotrebiteľských úveroch, je nevyhnutné poskytnutý

úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, pričom podľa dokladov predložených navrhovateľom, odporca ku dňu podania návrhu uhradil 2.981,09 Eur. Je teda zrejme, že navrhovateľovi odporca uhradil viac, než mu na spornom úvere bolo poskytnuté (poskytnutých 2.000,- Eur, vrátených 2.981,09 Eur). Preto súd správne návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nebolo riadne odôvodnené, ani s touto odvolacou námietkou sa odvolací súd nestotožnil.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku a v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. primerane i uznesenia súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 O.s.p., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.01.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.05.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.02.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku s cit. ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s jeho vyššie uvedeným výkladom je zrejme, že prvostupňový súd sa ním dôsledne riadil. Z odôvodnenia rozhodnutia je možné zistiť, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a ako vec právne posúdil, odôvodnenie rozsudku je v tejto časti dostatočné, v dôsledku čoho nemožno rozsudok v napadnutej časti považovať za arbitrárny či nepreskúmateľný. Z rozsudku súdu prvého stupňa je jednoznačne zrejme, ako dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva neobsahuje zákonné náležitosti a preto je potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

Ďalšie odvolacie argumenty navrhovateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak

nemusi dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu navrhovateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti, vrátane vecne správneho výroku o náhrade trov konania, odvolaním osobitne nenapadnutého, ako vecne správny potvrdil podľa § 219 O.s.p.

V odvolacom konaní mal úspech odporca, preto mu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov konania voči neúspešnému navrhovateľovi, odporca si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne trovy nevyplývajú, preto bolo dôvodné odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznať.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.